

Vì Đó Là Em - Khả Dương

Contents

Vì Đó Là Em - Khả Dương	1
1. Khả Dương - Chương 1	1
2. Khả Dương - Chương 2	6
3. Khả Dương - Chương 3	12
4. Khả Dương - Chương 4	18

Vì Đó Là Em - Khả Dương

Giới thiệu

Thể loại: đoản văn đam mỹ, nhất thụ nhất công, ẩm áp văn. Bạn Quý đang lén lút lên diễn đàn trong giờ làm việc! (Haizzzz)

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/vi-do-la-em-kha-duong>

1. Khả Dương - Chương 1

Bạn Quý đang lén lút lên diễn đàn trong giờ làm việc! (Haizzzz, ta nói đây chính là một tật xấu của nhân viên mà tác giả đây là một ví dụ điển hình) Mà vấn đề bạn Quý lo lắng chính là nếu bị cấp trên nhìn thấy thì kiểu gì bạn cũng bị sếp túm cổ ném từ tầng cửa sổ lầu 12 này xuống đất ngay lập tức.

Chư vị có tò mò muốn biết diễn đàn mà bạn Quý đang liếc nhìn cả công việc và tính mạng của mình để xem là gì không ạ? Thực ra cũng không có gì to tát, diễn đàn này vốn là nơi xả stress của tầng lớp bị bóc lột trong công ty. Từ A đến Z thành phần đều có cả, mọi người đều dùng tên giả, không ai dám liếc nhìn dùng tên thật, vì biết đâu có một ngày đẹp trời, một sếp lớn X nào đấy sa chân chốn hồng hoang này, nhìn thấy một cái mặt Y nào đó quen thuộc đang dùng hết những lời lẽ “chân thành” mà nói về mình, chắc hẳn bạn Y đó và họ hàng thân thích của bạn Y đó trong công ty sẽ không toàn mạng mà ra về. Chính vì vậy mà admin diễn đàn đã rất tốt bụng mà nhắc nhở mọi người không nên đại dốt mà hở ra bất cứ thông tin gì về bản thân, không phải là cấm mọi người kết bạn, chẳng qua là vì sự nghiệp và công danh của bản thân member mà thôi.

Quay lại với vấn đề chính, hôm nay bạn Quý làm xong báo cáo, nhân tiện lúc chưa ăn cơm, lén lút lên diễn đàn đọc bài mới. Cũng phải nói thêm, từ ngày được biết đến cái diễn đàn xả stress này, đăng ký một cái ID nho nhỏ, bạn Quý ngày ngày mê đắm với các bài viết về các cấp trên. Hơn nữa, số lượng bài viết về sếp lớn nhà bạn cũng không hề ít chút nào, điều này làm cho Quý cảm thấy một nhân viên nho nhỏ như mình suốt ngày chịu áp bức bóc lột của sếp nhưng vẫn luôn luôn được mọi người trong phòng nỗ lực âm thầm bảo vệ thay phiên nhau hỏi thăm 18 đời nhà sếp.

Thực ra cậu cũng chưa hề viết bài trên diễn đàn bao giờ cả, thi thoảng chỉ comment cổ vũ chủ thớt một chút thôi, căn bản là Quý cảm thấy tí như một ngày xấu trời nào đấy, sếp nhà cậu có lỡ chân vào đây cũng

không thấy bài đăng của mình - ấy là cậu cứ lo bò trắng răng như thế ạ.

Lăn chuột, lăn chuột, lại lăn chuột, cái vị giám đốc phòng Hành chính gần đây được nhắc đến nhiều nhất thì phải. Cũng đúng, gần đây có thông báo tăng lương, phòng hành chính đương nhiên phải chịu mọi chỉ trích của dư luận rồi. Tăng ít thì bị nhân viên chửi, tăng nhiều thì bị CEO xoay, cậu mơ màng, mình cũng muốn được tăng lương.

Lại tiếp tục lăn chuột, hừm, hôm nay lại có vị nào cao hứng nói về giám đốc bộ phận kỹ thuật thế kia. Là một nhân viên nho nhỏ của phòng nhân sự, Quý cũng biết được đôi chút thông tin nhân sự của phòng kỹ thuật, nghe nói có vị chuyên gia nào đấy từ nước ngoài mới về nhận chức, lại là chị em nào điều đứng khiến anh em trong công ty bất mãn thế này.

Đọc xong nội dung của đồng nghiệp Sóng Lăn Tăn, Quý cười muốn lệch quai hàm. Cứ tưởng là nam đồng nghiệp nào bất mãn vì vẻ bề ngoài của sếp mới, ai ngờ lại là một lá thư dài lan man bày tỏ sự bất mãn của một chị em nào đó trước sức hút không thể chối từ của giám đốc kỹ thuật. Nhìn cái tiêu đề “muốn đập giám đốc phòng kỹ thuật ra khỏi công ty”, và nội dung kiểu như là “anh khiến em phân tâm, anh khiến em không thể tập trung làm việc, anh khiến em làm sai số liệu, anh khiến em không còn là em nữa...” Quý không nhịn được mà nhận xét một câu “sắc đẹp là ở trên người giám đốc, có trách thì trách nhân viên chúng ta không cầm lòng được ah, giám đốc kỹ thuật vô tội nha =))”. Vốn dĩ anh chị em bị áp bức đã quen với kiểu nói “vô tội” này, thế nhưng vẫn có một số ít người không hiểu được ý nghĩa thực sự của câu nói “giám đốc kỹ thuật vô tội” kia ạ. Thật đáng thương!

Hết giờ làm, lúc này chính là lúc bản chất nhân viên gương mẫu lên ngôi. Tại sao ư? Không đến sớm và không về muộn chính là tôn chỉ của Quý. Các vị tiền bối trong phòng đều cười cười nói đó chính là nhiệt huyết tuổi thanh xuân, hết giờ làm việc là đi đón mỹ nữ đại nhân. Ấy là mọi người cho là thế, Quý cũng lười phủ nhận, căn bản là cậu đã 25 tuổi rồi, nếu nói là “em vẫn còn là trai tân” chắc chắn sẽ bị cười cho thối mũi. Hơn nữa tôn nghiêm của một thằng đàn ông chắc chắn sẽ bị tổn hại một cách trầm trọng, vì thế, thay vì ở lại tăng ca, Quý quyết định đi về đúng giờ, tác phong đúng đắn của một trai trẻ đang trong quá trình yêu đương tìm hiểu, ngày ngày tan tầm đi đón bạn gái hẹn hò. Kể từ ngày cậu phát hiện ra chiêu này, mọi người trong phòng cũng không còn ân cần hỏi han tình hình yêu đương của cậu nữa, bầu không khí xung quanh cũng dễ thở hơn rất nhiều.

Tung tăng ra ngoài, Quý cảm thấy hơi hơi hối hận rồi, lẽ ra phải ra muộn hơn mọi người khoảng 5 phút, giờ này mà đi thang máy thì có khác nào chen chân đi mua hàng giảm giá đâu cơ chứ. Đỉnh, thang máy rất nhanh mở cửa, Quý phát huy bản chất ga lăng của mình, nhường đường cho các chị em xinh đẹp và không xinh đẹp cho lắm đi trước – thực ra là không chen nổi với các chị đã có con, giờ này người ta còn phải đi đón con nữa, rút kinh nghiệm, ngày mai đi muộn hơn tí.

Đỉnh một tiếng, thang máy mở cửa ra, Quý méo mặt, cậu tình nguyện chen chúc với các chị em trong một cái hộp vừa kín vừa ngột ngạt còn hơn đi chung với “một đồng” các vị đồ đen trắng tấp nập này – ý bạn Quý là cán bộ cấp cao công ty ấy ạ. Đứng giữa những vị cán bộ có mức lương tính bằng chục hoặc trăm triệu gì đó này cậu cảm thấy mình đang đứng giữa ùng có áp thấp, tuy rằng đi thang máy từ tầng 12 đến tầng 1 chưa đến một phút cơ mà số lần Quý chuyển từ trạng thái nóng sang lạnh không dưới 5 lần. Quả là các sếp luôn tỏ ra một loại khí thế tên là “bức người”, còn tầng lớp chịu sự áp bức như cậu thì chỉ tỏa ra một cái loại khí thế có tên rất chi là ức chế đó là “hãy bóc lột tôi đi”, “tôi muốn được bóc lột”, còn vấn đề tại sao lại tỏa ra cái loại khí thế đó thì là vì nếu không thành tâm thì các sếp sẽ không đánh giá tốt về cấp dưới, đương nhiên là không có ai muốn bị trừ lương, thế nên cái khí thế đã nói ở trên, mọi nhân viên đều tận lực phô ra cho sếp thấy! (số trời đã định). Quý để ý một chút cán bộ nam đứng cạnh mình, cậu tận lực coi thường con người này. “Anh ta đi làm hay là đi trình diễn thời trang đây?” Miêu tả sơ qua con mắt của bạn Quý là như này ạ, có nhất thiết phải cao như vậy không? Người Việt Nam chúng ta nói chung, nam giới nói riêng đều nhỏ và không cao, tỉ dụ như bạn Quý là chuẩn mực chẳng hạn – 1m70. Vậy mà con người kia lại cao hơn hẳn cậu gần một cái đầu, thể loại đột biến gì đây. Giữa những sếp bụng to, đầu hói, sần sần lùn lùn như Quý cộng thêm bạn Quý mà nói, vị nam cấp trên này nổi bật như gươm giữa rừng hoa, khoan đã, bạn Quý không thể gọi là hoa được, bạn là một đại trượng phu, vậy thì phải nói là hạc giữa bầy gà, cũng không được, nếu nói là gà thì chính là sỉ nhục cấp trên...

Lửng lơ giữa những suy nghĩ của mình cho đến khi thang máy mở cửa lần nữa, đã là tầng một rồi, các sếp

lớn lực tục kéo nhau đi ra, tại sao họ lại không xuống tầng hầm như Quý ư? Tại vì họ là sếp nha, họ có lái xe riêng nha! Cửa thang máy đóng lại, Quý phát hiện ra vẫn còn một người bị tọt lại trong thang máy. Theo thông tin cậu vừa mới nghe lén được, à không, là nghe công khai được, các sếp rủ nhau đi cái nhà hàng X nào đó – tên Tiếng Anh cậu không nuốt được. Vậy mà cái người trẻ tuổi kia lại lọt sàng, không được đi, kết luận đưa ra là đây chắc là vị trợ lý của sếp nào đó thôi. Đúng vậy, trong tưởng tượng của Quý, sếp là phải giống như giám đốc nhân sự của cậu, đó là đầu hói, ba vòng 100 – 120 – 120, vậy mới chuẩn sếp. Bội phục suy nghĩ của mình, Quý rất chi là hài lòng mỉm cười đi ra khỏi thang máy, vô cùng tiêu điều tự tại, trái ngược với cái tư thế khúm núm lúc mới vào, đồng nghiệp mà, có gì mà phải sợ!

Nghỉ trưa, Quý ngồi thườn mắt ra, ai bảo ăn trưa ở căng tin về còn lượn lờ nói chuyện với mấy đồng nghiệp phòng hành chính nói chuyện tăng lương, cuối cùng về đến phòng thì bị cướp hết ghế, không còn chỗ ngã lưng, đành ngồi chống mắt lên xem trên diễn đàn có gì mới mẻ không.

Bên cạnh tiêu điểm là topic than thở của các đồng nghiệp phòng hành chính – cũng đúng thôi, ai bảo dạo này phòng hành chính được toàn thể công dân trong công ty coi trọng, người gặp người giữ, người gặp người hỏi. Bài đăng đỡ nóng hơn một chút lại không ngoài ai khác giám đốc phòng kỹ thuật. Hình như hôm nay có người chụp trộm được của anh ta mấy cái ảnh, Quý cũng tò mò vào xem, cái thì bị rung, cái thì bị mờ, thế mà các chị em cứ loạn cả lên. Làm gì có cái nào rõ mặt đâu mà mọi người khen lên khen xuống như vậy cơ chứ. Máu ghen tỵ bắt đầu chảy mạnh, gõ phím đưa ra một câu cmt đầy lửa: “đẹp thì có gì hay, đẹp cũng đâu có mài ra mà ăn được!”

Chỉ sau 2 phút, cmt của Quý đã được các chị em ném đá hội đồng, cậu đành lủi thủi không thèm lượn lờ nữa, đúng là phụ nữ, công ty này thiếu gì trai đẹp, lại cứ đi mơ mộng đến mấy cái ông phòng kỹ thuật khờ khan đó làm gì. Không phải là cậu đổ oan cho mấy vị đồng nghiệp phòng kỹ thuật đâu, cậu đã thực mục sở thị rồi đó, thời gian chuẩn bị đưa ra sản phẩm mới, cậu bị sếp túm lên bộ phận kỹ thuật lấy giấy tờ, cậu đã tận mắt nhìn thấy mặt trái của sự thật mà ít người biết đến. Đó là gì ư, đó là quần áo thò thụt, chỗ ở trong quần, chỗ ở ngoài quần, cà vạt thì giống như thông lọng, râu ria thì loàm xoàm, tóc tai thì... nếu nói là tổ quạ chính là một sự sỉ nhục đối với tổ quạ.

Ngước lên nhìn đồng hồ, sắp tan tầm rồi, rút kinh nghiệm không chen chúc thang máy nữa, Quý ngồi lại thêm một lúc. Mấy hôm vừa rồi bận rộn không có thời gian xem náo nhiệt trên diễn đàn của công ty, Quý ngẩng đầu lên nhìn một chút, mọi người về gần hết rồi. Vừa mở ra là một bài đăng thuộc mục tin nóng đập ngay vào mắt cậu. Lại là vị nào không may dính phải scandal tình ái lùm xùm đây mà! Lướt view khủng bố, lượng cmt cũng hoành tráng đến mức khủng hoảng, tiêu đề lại không rõ ràng. Nhấn vào xem tin nóng, đầu tiên là một loạt ảnh, không rõ mặt mũi người trong ảnh, nếu có rõ thì cũng là nhìn từ phía sau. Kéo xuống dưới, chủ topic làm một tràng dài phân tích “hiện trạng xã hội mục nát”, “thanh niên đua đòi”, “nghịch lý đạo đức”... của nhân vật bị chụp kia, không ai khác chính là giám đốc phòng kỹ thuật. Xin mạn phép tóm tắt nội dung bài viết như sau: đó là giám đốc phòng kỹ thuật bị bắt quả tang đến gay bar, bị bắt quả tang cùng người đồng giới vào khách sạn tình yêu, kết luận đưa ra, giám đốc kỹ thuật chính là bị ảnh hưởng bởi nền văn hóa tình dục quá thoải mái của Nhật Bản. Nền văn hóa ấy đã biến một con người vô cùng chuẩn đàn ông kia trở nên lệch lạc về giới tính của bản thân. Thật không hiểu anh ta suy nghĩ như thế nào về thuần phong mỹ tục của Việt Nam... bla... bla...

Lăn chuột xuống bên dưới đọc cmt:

Hoa Sấu: Thật đáng thất vọng, người như vậy mà cũng làm giám đốc được.

Đào Vàng: Đi du học Nhật Bản mấy năm hóa ra tôi luyện được thành như thế đấy, quả đáng ngưỡng mộ

Tiểu Liêu Xiêu: Hôm nào đó phải hỏi giám đốc kỹ thuật hương vị cúc hoa mới được.

Xuân Còn Mãi: Liệu giám đốc nhà mình là 0 hay 1 nhỉ? Muốn rình coi quá.

Trần Lôi Thôi: Thanh niên bây giờ không chấp nhận được!

Nhân Kiến Nhân Ái, Hoa Kiến Hoa Khai: chắc là giám đốc chán hương vị hồng nhan rồi nên chuyển qua lam nhan, thanh niên ham mới mẻ chút cũng đâu có gì là xấu.

Hỏi Đẹp Trai: Lãng nhăng, chả hiểu thanh niên nghĩ cái gì.

Tròn Tròn: mộng của tôi, tại sao người đẹp như giám đốc lại như vậy cơ chứ, tại sao lại đứng vào hàng ngũ loại người mà tôi ghét nhất là sao?

Mập Nhưng Tập Nạp Người Theo: Thật chẳng ra sao, cái bọn gay thì toàn bọn sida với nhau cả!

Gà Một Chân: Biến thái! Đi du học như thế, cái hay cái đẹp thì không học lại đi học đòi cái bọn đồng tính!

Quý cảm thấy thương cảm cho khuôn mặt đẹp của giám đốc kỹ thuật, nếu đứng đối mặt để nói chuyện với nhau, chắc chắn anh ta sẽ bị nước miếng của mọi mấy người bên trên dìm chết! Không những thế còn bị rồ hết mặt cho mà xem. Tự đứng lại thấy anh ta đáng thương. Click chuột vào ô cmt, Quý suy nghĩ 5 giây, mặc dù cmt cậu sắp viết ra đây kiểu gì cũng bị bà con ném đá hội đồng cho mà xem, cơ mà cùng lắm là mai đăng ký cái ID khác, dù sao thì việc đăng ký ID cũng không có gì gọi là to tát hay là vất vả cả.

Rùa Rôm Rả: Tại sao tất cả lại nhìn theo một hướng như vậy, gay bây giờ cũng đâu phải là vấn đề lớn lao gì đối với xã hội. Hơn nữa giám đốc kỹ thuật đâu phải là người không có tài năng, việc nói anh ta đi du học vô ích là hoàn toàn sai lầm. Từ lúc anh ta vào công ty đã đưa ra không ít các loại phần mềm có tính ứng dụng cao. Thêm nữa, tài năng của anh ta hoàn toàn không bị ảnh hưởng của xu hướng giới tính, anh ta cũng không quấy rối tình dục nam trong công ty. Vì vậy chủ “thốt” đưa ra ý kiến của bản thân vô cùng thiếu suy nghĩ, thậm chí mọi người không thấy rằng khắp nơi đều đang ủng hộ hôn nhân đồng giới, vậy mà mọi người lại ở đây nói người ta này nọ. Thật không hiểu, ngày ngày mọi người đọc báo, tìm hiểu thông tin để làm gì.

Click vào nút gửi đi, tự nhiên thấy nhẹ nhõm cả lòng. Tắt máy rồi ra về, Quý tính toán một chút, đã lâu không đi tập gym rồi thì phải, hình như bụng bắt đầu có ngấn mỡ rồi. Dù không được 6 múi như thiên hạ thì ít nhất cũng phải săn chắc chứ, không thể ngán ngán như mấy chị trong công ty được.

Buổi sáng chen chúc đi đổ xăng thật khổ. Gần đây nghe giang hồ đồn đại xăng đều có thể gây cháy nổ xe máy, thật nguy hiểm! Vội vã chạy đến chỗ thang máy, nếu không kịp sẽ lại phải chờ, lãng phí thời gian vô cùng. Nếu lên muộn nhất định sẽ bị sếp mắng cho vuốt mặt không kịp cho mà xem. Nhưng mà hồi ôi... trời không thương kẻ thiện lương! Quý vừa chạy tới nơi thì cửa thang máy cũng đã đóng lại, thở phà phò như trâu, nhưng mà rốt cục vẫn không kịp. Trong đầu hiện lên cảnh tượng sếp mập đứng nói té tát đã thấy ...

Còn chưa kịp tưởng tượng tiếp thì cửa thang máy đã mở ra, Quý mừng muốn khóc luôn. Đây chính là người tốt trong truyền thuyết đó a. Ngẩng mặt lên nhìn người tốt kia một chút, là vị áo đen đẹp trai hôm nọ. Người này thật nghèo nàn nha, chỉ toàn đồ đen, chắc là để mặc nhiều ngày, đồ đen thì không bị lộ vết bẩn. Thật đáng thương, nhà tư bản đúng là giỏi bóc lột người!

Đi làm sớm, cảm giác thật bình tĩnh, thoải mái, tuy rằng thì là vẫn tắc đường, vẫn chen chúc nhưng mà cái chính là đến công ty không bị hai con mắt một mí của sếp gườm gườm là may mắn lắm rồi. Vừa đi đến cửa thang máy thì cũng gặp vị đồng nghiệp áo đen hôm qua, cậu mỉm cười xã giao chào hỏi. Kể ra thì cũng coi như là có duyên. Trong thang máy buổi sớm chỉ có hai người, lẽ ra phải thoải mái mới đúng, cơ mà bạn Quý nhà mình cảm giác chả thoải mái tí nào, ngược lại còn cảm thấy chút chút bí bách. Sau khi ra khỏi thang máy, cậu rút ra một kết luận rằng, những người cao lớn thì phổi sẽ to, phổi to thì hít thở nhiều, hít thở nhiều sẽ dùng hết ô xi của người khác, cho nên, tốt nhất là không nên đi thang máy cùng những người cao lớn! (đây là suy nghĩ của bạn Quý, không liên quan đến tác giả)

Bởi vì biết ID của mình trên diễn đàn công ty bị ném đá hội đồng rồi nên cậu cố gắng đợi một thời gian nữa rùi vào lại, máu lười đang chảy, ngại không muốn lập email mới, lười đăng ký ID thế là bây giờ thay vì lén lút lên diễn đàn nói xấu sếp, Quý lại lén lút down phim. Tình hình là nghe dân tình xôn xao đồn thổi

rằng Naruto đã ra anime tập cuối, thế là suốt ngày lượn lờ châu chực mấy cái website có phim Naruto để hóng xem có tập mới hay chưa...

Tại cái tội buổi tối thức muộn nên hôm nay lại là một ngày phóng diên cuồng trên đường tắc, Quý tự nhủ với bản thân, thề, từ nay không bao giờ xem phim kiểu trâu bò đó nữa. Kiểu đó là kiểu xem đến kiệt quệ tinh lực đó ạ. Chạy như bay vào thang máy, đúng là đi muộn, cũng chỉ có một người đang ở trong thang máy với cậu. Là vị đồng nghiệp đồng màu đen hôm nọ. Đương nhiên hôm nay cũng không phải là ngoại lệ gì cả. Quý cũng không bận tâm lắm, chống tay vào tường của thang máy mà thở như trâu bò, dù sao người ta cũng có phải mĩ nhân hoàng tráng gì đâu mà phải giữ ý này nọ cơ chứ.

Đột nhiên một cái khăn mùi xoa đưa tới trước mặt cậu, giật mình một chút, cậu nhìn khuôn mặt đang nhìn mình kia, rồi lại nhìn cái khăn. Lương tâm bạn Quý gào thét: “Trời ơi, thời buổi kinh tế thị trường mì ăn liền vẫn có người còn giữ được cái nét đẹp cần khăn mùi xoa hoành tráng này hay sao???”. Ngày xưa đi học, Quý ngưỡng mộ nhất là những bạn cần khăn mùi xoa đi học, nhìn đi nhìn lại đều thấy sao mà nó đẹp đến tao nhã như vậy. Khăn mùi xoa càng trắng càng chứng tỏ bạn ấy càng tao nhã, càng nhẹ nhàng. Lúc ấy Quý cũng muốn có khăn mùi xoa để làm ra vẻ thanh cao lắm, nhưng về nhà kiểm mĩ chẳng có cái khăn nào cả, sau đó ý tưởng trở thành người tao nhã cũng bị cậu quẳng ra sau đầu.

Quay lại chuyện trong thang máy, Quý bị trôi về dòng ký ức mất 3 tầng thang máy (tức là thang máy đi đến tầng thứ 2 rồi bạn ý mới giật mình tỉnh giấc), dường như vẫn chưa tin lắm những điều đang xảy ra trước mắt mình, cậu còn cố gắng hỏi lại một câu:

- Cho tôi mượn hả? (hỏi ngu thế, không cho cũng mượn chả nhẽ cho cái thang máy nó mượn lau dầu à?)
- Ừm... - Vị đồng nghiệp áo đen nhẹ giọng đáp trả.
- Hề... cảm ơn cậu.

Quý cầm lấy khăn tay, đánh giá một chút, người ta đúng là người tao nhã mà, đến cả khăn mùi xoa mà cũng thơm như thế. Lại còn cái nhãn hiệu ở góc khăn, tầm hiểu biết của cậu chỉ dừng lại ở mức nhìn, biết đó là kí hiệu thời trang, còn của hãng nào, ở đâu, giá bao nhiêu tiền thì đó lại là cả một vấn đề mà cậu không thể lí giải được. Châm chậm chằm chằm mồ hôi, oài... khăn gì mà mềm thế... còn mềm hơn cả da mĩ nữ đó nha – đầu óc thiển cận, chưa từng cầm tay mĩ nữ bao giờ mà giám đánh giá! Còn chưa kịp lau xong mồ hôi thì thang máy đã “đình” một tiếng, đến tầng làm việc của cậu rồi, Quý sực nhớ ra mình đi làm muộn, vội vã phi thân ra ngoài quên phết đi mất mình còn đang cầm khăn mùi xoa của đồng nghiệp. Vào đến phòng mới biết sếp đã được triệu tập lên sào huyệt của CEO rồi, thở phào nhẹ nhõm ngồi xuống chỗ của mình mới phát hiện ra mình còn cầm khăn tay của người ta. Nhấn mặt – lại phải giặt rồi, biết thế vừa trả luôn, về nhà giặt thì nó hết xử nó mùi thơm này mất rồi còn đâu. =,.=

Nghỉ trưa, Quý được Hoa chân giò gạ gắm chơi game online. Nghe nói đây là sản phẩm mới công ty vừa mới đưa ra thị trường, có rất nhiều ưu đãi cho game thủ. Thực ra Quý cũng chẳng ham hồ gì đâu, cơ mà không tranh được ghế ngủ trưa, cũng không muốn lên mạng xem phim, thôi thì theo chân Hoa chân giò đi cày game xem có gì mới mẻ không. Chém chém giết giết, rồi lại chạy đi làm nhiệm vụ một hồi, cuối cùng cũng lên được đến cấp 20. Mặc dù bị Hoa chân giò chửi cho té tát vì cái tội chơi như gà mờ, cũng thời gian như nhau, người ta đã lên cấp 40, đã có thể đi PK rồi, mình hầy còn bị NPC đập lên đập xuống chưa ngóc đầu lên được. Cậu tự nhủ, lên được đến cấp 20 cũng là lợi hại rồi. Để chế độ tự động đánh quái, Quý quan sát một chút nhân vật trong game, đúng là nhà thiết kế lần này làm việc rất ấn tượng. Một kẻ mù game như cậu vẫn có thể nhận thấy được các nhân vật trong game được thiết kế rất tinh xảo, lại có thêm các chức năng làm dáng rất đáng yêu. Các mĩ nữ trong game cũng vô cùng sexy, ngây thơ, gợi cảm... đủ kiểu cả. Từ cấp 20 trở đi còn có nhiệm vụ uyên ương hẹn hò biến thái, trò này đúng là dành cho bọn trẻ con đang tuổi ăn tuổi lớn mà.

Rảnh rỗi, click chuột vào nhiệm vụ uyên ương xem một chút, cái gì mà lựa chọn người cùng hẹn hò, sau đó là đi làm nhiệm vụ bồi đắp tình cảm. Đưa chuột vào nơi gợi ý đối tượng, Quý hơi rùng mình, các mĩ nữ đó cấp bậc cao như vậy, số lượng yêu cầu hẹn hò cao như vậy, làm sao có khả năng đáp ứng mình nói chuyện yêu đương cơ chứ. Hơn nữa, yêu đương trong game cũng giống như ngoài đời thực, đương nhiên phải có

tặng vật phẩm này họ, tuy rằng mua bằng tiền ảo, nhưng mà muốn có tiền ảo thì phải nạp bằng tiền thật đó ạ.

Liếc nhìn đồng hồ, đã gần đến giờ làm việc, Quý tiện tay chọn một mỹ nhân ngây thơ, hôm nào cao hứng lại vào chơi tiếp vậy.

2. Khả Dương - Chương 2

Rút kinh nghiệm của hôm qua đi làm muộn, ngày hôm nay Quý có rất có tinh thần dậy sớm hơn 15 phút, thông thả nấu một gói mì tôm cộng thêm quả trứng cho sang, xì xụp một lúc rồi thay quần áo đi làm. Chạy ra ngoài sờ cái khăn mùi xoa, vẫn còn hơi ẩm ẩm, để hôm nào trả chẳng được.

Chạy đi lấy xe máy, vẫn còn xăng, cậu chẳng muốn chen chúc đi đổ xăng tí nào cả. Hình như trên báo nói xăng mới tăng lên thì phải, thật là, vật giá cứ leo thang vèo vèo như vậy, lương lậu thì còi cọc, bao giờ cho đến bao giờ mới dành dụm đủ tiền mua nhà lấy vợ đây...

Cẩn thận để xe trong hầm, đi đến cạnh thang máy, có vài người cũng đang chờ thang máy cùng với cậu, cả vị đồng nghiệp áo đen nữa. Quý lịch sự gật đầu mỉm cười chào anh ta, hai người cũng giữ im lặng không nói gì, mà cũng chẳng có gì để nói, nhưng lại có cảm giác như vậy mới hòa hợp, thoải mái. Mấy người đi cùng thang máy lần lượt đi ra ở những tầng thấp hơn, cho đến tầng 9 thì chỉ còn lại Quý và vị đồng nghiệp áo đen nọ. Lúc này Quý mới ngáp ngừng mở miệng:

- Khăn mùi xoa hôm qua tôi đã giặt rồi, ngày mai sẽ đưa lại cho cậu.

- Ừm, cũng không có gì, khi nào đưa lại cho tôi cũng được.

Đến lầu 12, Quý gật đầu chào một cái rồi mới đi ra, suy nghĩ trong đầu của cậu lúc này đó là – giọng người nọ hay quá! Cùng là đàn ông mà sao lại khác xa nhau một trời một vực đến như vậy.

Ngày hôm nay có quyết định tăng lương của bên phòng tài chính gửi sang thì phải, giờ nghỉ trưa mon men đi hỏi mấy chị phòng hành chính nhưng có vẻ như quyết định chính thức vẫn chưa được thông qua, mọi người trong công ty phải cố gắng mỗi mòn chờ đợi một ngày tươi đẹp nào đó vậy.

Bởi vì buổi trưa trở về phòng muộn nên đúng như dự đoán, các mỹ nhân trong phòng đã nhanh tay chiếm hết ghế thừa trong phòng để kê chân ngủ trưa rồi. Nhìn Hoa chân giò đang lạch cạch gõ phím điên cuồng PK, Quý cũng thấy cao hứng, bật máy tính vào game. Đúng là công ty kinh doanh phần mềm có khác, tốc độ mạng cũng thật là đỉnh, load game vèo vèo, vừa đồng ý vào game đã thấy mình đang đứng trong khung cảnh tại nơi làm nhiệm vụ. Bảng thông báo nhiệm vụ uyên ương nhấp nháy sáng, đưa chuột vào đó xem có chuyện gì xảy ra, Quý choáng. Vì sao choáng ư, đó là bởi vì mỹ nữ cấp cao hôm qua đồng ý hẹn hò cùng cậu. Cấp bậc 135, trang bị từ mũi chân đến ngọn tóc, trên người hoàn toàn là xa xỉ phẩm. Muốn nhân vật của mình đạt đến cấp độ cao như thế này người chơi sẽ tốn không ít tiền đầu tư mua vật phẩm. Quý lắc đầu, không biết đại gia nào lại có thể có hứng thú với một tân thủ cấp 24 như cậu cơ chứ. Hơn nữa, ngay cả những nhiệm vụ đơn giản cậu còn bị NPC đập chết nói chi nhiệm vụ uyên ương thần thánh đòi hỏi kỹ năng cao. Chẳng qua hôm qua chỉ là gửi bừa cho hết chuyện, hôm nay người ta lại tìm đến tận nhà, nếu nhận lời thì chẳng hóa ra làm gánh nặng cho người ta hay sao.

Suy nghĩ một hồi, Quý quyết định làm chính nhân quân tử, quyết không thể con gái nhà người ta phải khổ tâm kết hôn rồi lại mất công đá mình, thà như vậy từ chối luôn cho nó nhanh. Hơn nữa, cũng phải nói rõ ràng lí do cho người ta biết tại sao mình từ chối, mở miệng mèo như vậy mà không ăn hóa ra mèo bị thiếu năng còn gì. Nhấp chuột vào ô hội thoại, Quý bắt đầu nói chuyện với mỹ nhân, người này cũng đang online thì phải:

Phú Phú Quý Quý: chào bạn.

N giấy sau:

Khanh Hoàng Dã Ngọc: bắt đầu làm nhiệm vụ uyên ương chứ?

PPQQ: *gãi đầu* thật ngại quá, cấp bậc của mình còn thấp, hơn nữa thao tác lại chậm, chắc là không thể làm nhiệm vụ này cùng bạn rồi.

KHDN: không vấn đề gì (=3=)

PPQQ: (=..=) hiện tại mình còn phải đi lên cấp nữa.

KHDN: tôi dẫn cậu đi làm nhiệm vụ tổ đội, như vậy sẽ nhanh lên cấp.

PPQQ: (0.o)

KHDN: hiện tại đang ở đâu?

PPQQ: Tuyết Vân trang, làm nhiệm vụ. (;_;

Vào một cái có một mỹ nhân đến cạnh Quý, hỗ trợ cậu làm nhiệm vụ tổ đội, cái chính là Quý chỉ giết quái cho có lệ, khi nào gần chết sẽ có người thêm máu, nhiệm vụ là giết 40 quái thì cậu chỉ giết khoảng 3 con là đã xong rồi. Chính vì thế mà trong một buổi trưa đẹp đẽ, Quý được người ta dắt đi khắp nơi. Cảm giác lên cấp vào vèo cũng thật là sướng khoái. Nhìn đồng hồ chỉ còn 10 phút nữa là làm việc, Quý gửi qua cho mỹ nhân một tin nhắn:

PPQQ: Dã Ngọc, mình phải làm việc rồi, ngày mai gặp lại bạn nhé!

KHDN: còn 10 phút nữa tôi cũng bận, vậy chúng ta đến miếu Nguyệt Lão thành hôn, tích điểm uyên ương trước.

PPQQ: (O_0) Dã Ngọc, tôi sẽ làm vương chân bạn đấy!

KHDN: không vấn đề gì.

PPQQ: (T^T) bạn làm tôi cảm động quá! Tôi nhất định sẽ làm một ông xã tốt, không bao giờ phụ lòng của bạn!

Hai người cùng nhau di chuyển địa điểm, miếu Nguyệt Lão hiện ra trước mắt, cùng nhau ghi tên vào một cái sổ gì đó, sau đó là uống rượu giao bôi, sau đó là một loạt cái hoạt động X nào đấy mà Quý cứ nhấp chuột bừa vào cho qua. Sau khi kết thúc hoạt động kết hôn, hai người chính thức trở thành vợ chồng, Quý nhìn dòng chữ trên đầu của mỹ nhân: “phu nhân của Phú Phú Quý Quý”, dòng chữ sao mà đẹp thế! Nhìn kiểu gì cũng thấy đẹp.

Bởi vì Khanh Hoàng Dã Ngọc thuộc top 100 game thủ đứng đầu game cho nên sau khi kết hôn, kênh thể giới sẽ thông báo một dòng tin báo: “Khanh Hoàng Dã Ngọc, đại mỹ nữ của bang Hảo Long đồng ý kết hôn với Phú Phú Quý Quý, đôi phu thê bắt đầu cuộc sống vợ chồng ân ái ngọt ngào.”

Lần đầu tiên Quý biết thế nào gọi là bùng nổ trên kênh thể giới, thế nào là sóng dậy biển Đông, thế nào là giang hồ bá đạo.

Đầu tiên phải kể đến Hoa chân giò ngồi đối diện với cậu không nhận được kích động mà kêu lên:

- Quý gà kia! Người mau nói cho ta biết tại sao, người đã dùng cách gì để lừa gạt đại mỹ nữ con nhà người ta thế hả?

Quý tò mò một chút liếc nhìn trên kênh thể giới, một loạt ký hiệu không ngờ được, không tin được, không thể nào được tung lên, sau đó là một loạt ai oán của các cao thủ, sau đó là một loạt các yêu cầu PK được gửi đến Quý, cậu lắc đầu, đúng là hồng nhan họa thủy mà!

Thời gian: Buổi sáng;

Địa điểm: nơi chờ thang máy;

Số người: không đếm được.

Khi thang 2 thang máy đi xuống vừa đồng loạt mở cửa, mọi người đều cố gắng chen chân đi vào, đây chính là đại diện của tình huống đi làm đúng giờ cao điểm. Còn một vài người sót lại, Quý thấy vị đồng nghiệp áo đen mọi khi đứng cách đó không xa, cậu tìm trong cặp khăn mùi xoa hôm nọ rồi đem trả lại.

- Khăn của cậu tôi đã giặt sạch rồi. Yên tâm đi!

- Ừm, cảm ơn cậu.

Thấy không khí có vẻ trầm lắng, Quý mở lời trước:

- Cậu làm việc ở bộ phận kỹ thuật à?

- Ừ, còn cậu?

- Tôi làm trong phòng nhân sự. À, tôi cũng mới chơi game mới công ty vừa đưa ra đây. Thiết kế rất đẹp mắt!

- Cậu thấy vậy sao? Có ấn tượng gì nữa không? – Vị đồng nghiệp áo đen có vẻ hứng thú hỏi lại.

- Tôi không hiểu về game lắm, nhưng mà hôm qua vừa cưới được một mỹ nữ về nhà, cảm giác từ hôm qua đến giờ vẫn còn thấy lâng lâng. Mỹ nhân đó còn nằm trong top 100 lận! Cậu biết không, hôm qua về nhà, tôi nhận được không ít yêu cầu PK đó! Mới đồng có vài lần thôi mà không thắng được lần nào cả! Đúng là không phải dốt game bình thường mà.

Đồng nghiệp hơi cau mi lại:

- Nhiều người muốn PK cậu lắm sao?

- Ừ. PK cũng nhiều, yêu cầu kết bạn cũng nhiều, lời mời vào bang phái cũng không ít! Tôi đúng là được nhờ vợ nhiều! ha ha...

Cả hai cùng nói chuyện cho đến tầng làm việc của Quý, tính ra thì chủ yếu là Quý nói thôi, đồng nghiệp áo đen chủ yếu là gật đầu và hỏi lại. Cơ mà quen biết nhân viên phòng kỹ thuật cũng không tệ, khi nào rảnh rồi hỏi cậu ta một chút về máy tính mới được. Phòng kỹ thuật của công ty đều là thiên tài máy tính cả, không hỏi chính là lãng phí tài nguyên quốc gia đó ă.

Buổi trưa, Quý rất ga lăng mà nhường ghế cho chị em phụ nữ, vì sao ư, vì hôm nay cậu muốn lên chào hỏi bà xã nhà mình, bà xã xinh đẹp, bà xã tài năng.

Vừa đăng nhập vào game đã thấy “phu nhân của Phú Phú Quý Quý” đang đứng ở Thiết Hảo Nhai chờ cậu đi làm nhiệm vụ uyên ương – nhiệm vụ ngọt ngào (có mà biến thái thì có, Quý: Dương, người im miệng vào cho ta. Dương: Người dám đuổi mẹ mình, được, ta cho người biết thế nào là bạo cúc hoa.) Vừa vào game, cậu đã gửi đi một tin nhắn tới phu nhân của mình:

PPQQ: Nương tử, tướng công có mặt rồi đây!

KHDN: còn bao nhiêu lời thách đấu PK nữa?

PPQQ: (O.O) nương tử, sao nàng biết ta bị PK?

KHDN: Cấp bậc ngày hôm qua là 40, hôm nay là 32.

PPQQ: (^_^) đó là minh chứng cho sức hút của nương tử, ta lấy đó làm tự hào!

KHND: gửi lịch sử hoạt động qua đây.

PPQQ: làm cái gì, nương tử ah... ta hoàn toàn không đi trên hoa gheo nguyệt gì hết, nàng phải tin tưởng tướng công! TT_TT

KHDN: Tại sao không từ chối yêu cầu PK?

PPQQ: hề hề... >o< vì=“ ta=“ là=“ tướng=“ công=“ của=“ nàng,=“ không=“ thể=“ để=“ nàng=“ mang=“ tiếng=“ xấu=“ là=“ lấy=“ phải=“ tướng=“ công=“ như=“ con=“ rùa=“ rụt=“ cổ=“ được!=“>

KHNG: gửi lịch sử PK qua đây! Ta đi báo thù cho tướng công!

Mặc dù biết cười trên sự đau khổ của người khác là không nên, nhưng mà Quý vẫn không nhịn được cười ngoác miệng ra khi thấy bà xã oai phong của mình chém chém giết giết, cảm giác thật là yo!most.

Sáng nào cũng gặp nhau ở cửa thang máy tự nhiên thành thói quen. Quý cũng biết được vị đồng nghiệp phòng kỹ thuật kia tên là Phong, hình như là cái gì cũng biết, cái gì cũng hiểu, cậu hỏi cái gì cũng có thể trả lời được. Đồng bào nhân dân nói xem, như vậy có phải quá hoàn hảo không? Bất quá, nếu anh ta là đại mỹ nữ thì mọi chuyện sẽ hoàn hảo hơn! (No... no... no... chính vì Phong iu quý của ta là nam nhân mới hoàn hảo đó! Phong: cảm ơn mẹ!).

Sáng nào Quý cũng vui vẻ kể cho Phong nghe chuyện gì đó hài hước trong công việc, tỉ dụ như Hoa chân giò bị cậu cướp giật hết đồ ăn vặt, đại mỹ nữ phòng nhân sự sắp kết hôn, giám đốc phòng nhân sự bị phụ nhân gọi điện đến kiểm tra. Vì thế chúng ta có thể tạm gọi mỗi buổi sáng của bạn trẻ Quý là một chương trình mỗi ngày một câu chuyện.

Cho đến ngày hôm nay, Quý tự nhiên không gặp được đồng nghiệp Phong ở cửa thang máy. Có vẻ như ngày nào cũng nhìn thấy cậu ấy như vậy đã trở thành một thói quen, Quý cũng chưa bao giờ thắc mắc tại sao ngày nào cũng như vậy, kể cả hôm nào cậu đi làm sớm hay đi làm muộn, cứ đến cửa thang máy chắc chắn sẽ gặp Phong đang đứng ở đó, có thể đang xem giấy tờ gì đó, cũng có thể đang gọi điện thoại... tuyệt đối cảm thấy bình thường, chưa bao giờ lấy đó làm bất thường cả.

Có điều hôm nay lại không thấy Phong như mọi ngày, cảm giác thiếu thiếu gì đó không thể nói nên lời. (con trai, con đã rơi xuống hố rồi). Cả ngày hôm nay làm việc cũng không thấy thoải mái, có lẽ tại hôm qua đi siêu thị mua được rất nhiều hàng giảm giá, muốn kể với Phong một chút, thuận tiện cũng mua cho cậu ta một hộp băng dán cá nhân. Thi thoảng lại liếc nhìn hộp băng dán cá nhân một chút, cảm giác không thoải mái lại tăng lên. Quý thở dài, quả là tâm trạng không thoải mái thì không thể làm cái gì ra hồn được mà.

Nghỉ trưa, Hoa chân giò thấy cậu không được thoải mái bèn rủ cậu đi đánh quai. Quý cũng chẳng buồn vào game, lúc mới chơi còn cảm thấy hứng thú, bây giờ cảm thấy chán dần dần rồi. Phụ nhân mỹ nữ cũng không thể khiến cậu có hứng trở lại với game online.

Hôm nay Quý đi sớm hơn một chút, cậu nghĩ rằng có thể là do hôm trước mình đi muộn quá cũng nên, Phong có thể bận rộn quá mà đi trước cũng nên. Khi thang máy vừa mở cửa ra, mọi người đều lục tục đi vào, Quý vẫn cố gắng đợi thêm một chút nữa, có thể cậu ấy chưa đến, tắc đường, nhà xa, dù sao vẫn còn sớm, đợi thêm một chút cũng không có gì.

Lần thứ hai thang máy tầng hầm mở cửa ra, Quý thần thờ bước vào trong thang máy, đầu óc ong ong những câu hỏi về "cậu ấy".

Buổi sáng thức dậy, Quý tự nhủ, có khi nào hôm qua mình đi sớm quá nên không gặp được cậu ấy không? Hôm nay đi muộn thêm một chút biết đâu lại gặp.

Đến công ty, cảm giác chen chúc trong thang máy này làm Quý cảm giác thật kỳ lạ, rõ ràng mọi người đứng chật cứng như vậy mà sao vẫn cảm giác thiếu thiếu cái gì đó là sao.

Đã nửa tháng kể từ khi Quý không gặp Phong nữa. Quý có cảm giác mình sắp phát điên rồi, tự nhiên vì một người qua đường mà suy nghĩ nhiều như vậy. Hơn nữa mình đường đường chính chính là một thằng đàn ông lại đi tương tự một thằng đàn ông khác, nếu mọi người biết chắc chắn sẽ cười cho thối mũi ra mà xem. Quý chợt dạ, không phải tính huống mình có vấn đề đó chứ? Tình hình là rất tình hình, có khi nào lâu rồi không xem AV nên mới sinh ra ảo giác vớ vẩn đó không.

Lại nhớ đến hộp băng dán cá nhân cộm cộm lên trong cặp, có lẽ là do chưa đưa được đồ cho người ta nên cảm thấy chưa hoàn thành nhiệm vụ nên cảm giác không được thoải mái đây mà. Quý tự cảm thấy bản thân mình chính là một người tốt vô địch thiên hạ, vì không giúp được người ta mà bản thân cảm thấy áy

này, ăn không ngon, ngủ không yên. Có lẽ cậu ấy đã tìm được công việc ở một công ty tốt hơn rồi nên đã xin nghỉ việc rồi cũng nên. Quý tự cười cho cái suy nghĩ của mình, ở thành phố này, có mấy công ty có chế độ ưu đãi nhân viên tốt như ở đây. Nhưng biết đâu đấy!

Đến chỗ cửa chờ thang máy, Quý tự nhiên lại ngẩn ra một chút, đúng là cậu ấy đi thật rồi.

Điều này làm Quý nhớ đến những năm tháng đã qua, đã bao lâu rồi cậu không chân chính có một người gọi là bạn. Ngày còn nhỏ, sống trong làng trẻ, ban ngày đi làm, buổi tối đến lớp học bổ túc, cuộc sống bon chen khiến lũ trẻ trở nên già dặn, dè chừng nhau, thậm chí đánh nhau để có một công việc tốt. Công việc ngày đó của Quý cũng chẳng sung sướng gì, là đi bới rác, nhặt ve chai, cậu cảm thấy bản thân mình lúc ấy vẫn là có nghị lực, ban ngày đi nhiều như vậy nhưng tối nào vẫn có thể kiên trì đến lớp... Cho đến khi rời bỏ làng trẻ, bắt đầu cuộc sống đại học, cậu lại điên cuồng làm thêm, không câu lạc bộ, không hội hè, cũng không tham gia bất kỳ hoạt động ngoại khóa nào cả. Bạn bè cũng vì thế mà xa lánh, không quan tâm. Đôi khi nhớ lại cậu lại cười một mình, nếu như cậu có cuộc sống tốt hơn một chút, có khi cậu cũng sẽ có nhiều bạn bè hơn.

Đến bây giờ đi làm, cậu cũng không tìm được ai gọi là bạn bè thân thiết tối tối cùng nhau đi karaoke nhậu nhẹt cả. Thậm chí, ngay cả ý định tìm bạn gái cũng chưa từng có. Có lẽ không có ai thúc ép bản thân cậu phải lấy vợ sinh con nên Quý cứ từ từ như vậy... Lắc đầu một cái, tự nhiên lại nghĩ ngợi nhiều như vậy. Chắc là do lâu rồi không có trải qua “phấn khích” nên tâm trạng ứ đọng lại không tốt như vậy.

Buổi tối trở về nhà, Quý thấy mọi người trong xóm trọ xôn xao. Có tiếng bà chủ đang đứng giữa sân thông báo gì đó. Dừng xe, chạy lại tham gia náo nhiệt một chút. Quý cảm thấy tin tức mà đại mỹ nữ tròn quay kia đang thông báo quả là sét đánh giữa trời quang: tháng sau con bà chủ từ nước ngoài trở về, bà chủ sẽ phá khu trọ cũ kỹ này đi để xây nhà tầng. Mọi người sẽ phải dọn nhà trong tháng này. Bởi vì thông báo này cũng vội nên bà chủ quyết định bồi thường cho mỗi phòng một tháng tiền phòng cùng tiền điện nước.

Cả xóm hai mươi mấy nhân mạng nhìn nhau trao đổi ánh mắt và khuôn mặt tụt xuống không khác nào cọng bún thiêu. Từ giờ đến cuối tháng chỉ còn khoảng chục ngày, muốn tìm được phòng trọ giá cả phải chăng như ở đây cũng không dễ, nhất là thời điểm này là lúc sinh viên các trường đại học vừa mới nhập học không lâu, để tìm được một phòng trọ hợp lý lúc này không phải chuyện dễ dàng. Quý lại không có bạn bè gì, muốn đi ở nhờ một thời gian cũng không phải là chuyện dễ dàng gì. Đồng nghiệp thân một chút ở công ty cũng chỉ có Hoa chân giò, nhưng cậu ta vốn đang ở cùng gia đình, không thể nào nhờ cậu ta được.

Nhắm tính một chút số tiền tiết kiệm của bản thân, vẫn chưa đủ để mua một cái phòng khách trong chung cư chứ nói gì đến mua đất làm nhà. Nằm vật xuống giường suy nghĩ, ngày mai tan tầm đi tìm nhà trọ thôi chứ còn biết làm sao nữa.

Càng đến cuối tháng Quý càng thấy loạn hết cả lên. Vẫn chưa tìm được nhà trọ, trong khi đó hàng xóm láng giềng cứ thu dọn đồ chuyển đi ầm ầm. Chỉ còn vài phòng nữa là chưa tìm được phòng như Quý. Vác cái mặt ỉu xiu như bánh đa gặp nước đi làm, càng đến cuối tháng công việc càng nhiều, đã vậy lại còn thêm chuyện nhà trọ, đầu óc như muốn nổ tung...

Vuốt vuốt cái đầu như tổ quạ, dạo này hình như cậu suy nghĩ hơi nhiều nên tóc có xu hướng mọc nhanh hơn thì phải. Lại sắp phải đi cắt tóc rồi. Đang nghĩ ngợi xem có nên đổi dầu gội không, loại dầu gội mới này hình như tốt quá thì phải (=“=), bất chợt cậu dừng lại, dụi mắt một cái, cảnh tượng quen thuộc hiện lên trước mắt cậu vẫn là chỗ chờ thang máy có rất nhiều người, nhưng đó không phải là vấn đề mấu chốt, vấn đề là ở chỗ cái người áo đen đang nhìn cậu mỉm cười kia rất quen thuộc. Hình như gần đây nhiều việc quá Quý đã ném cậu ấy ra sau đầu mất rồi, tội nghiệp bạn Phong!

Hai người không vội vào thang máy, mặc dù trong lòng chẳng thoải mái gì, nhưng vẫn mỉm cười nói chuyện:

- Lâu lắm mới thấy cậu! Dạo này công việc thế nào? – “Biến mất mà không thèm nói gì với ông đây một câu, cậu được lắm!”.

- Thật xin lỗi, là tôi vội đi công tác quá, không kịp nói gì với cậu.

- Bạn lắm à? – Quý ngẩn người ra một chút, cậu để ý thấy áo vest ngoài của Phong có chút nhăn nhúm, từ ngày quen cậu, chưa từng thấy áo Phong nhàu bao giờ, con người này vốn luôn luôn hoàn hảo mà.

- Ủ, 4 giờ sáng nay về đến nơi.

- Oạch! – Mặt Quý ngệt ra – Vậy sao không ở nhà ngủ cho khỏe, còn lợ mợ đến công ty làm gì?

- À, là có chút tài liệu cần xử lí một chút!

- Ờ, thế hả...

- Cậu đang lo lắng chuyện gì à? Sao có vẻ suy tư thế? – Phong chợt mở miệng hỏi lại Quý.

- Ủ, là chuyện nhà trọ ấy mà! Tôi còn chưa tìm được chỗ trọ mới, cuối tháng này bắt buộc phải chuyển rồi! Thật đúng là... – Quý không nhin được mà than thở một hơi tuốt tuột tất cả mọi chuyện.

Hai người cùng đi vào thang máy, Phong nhú mảy suy nghĩ một lát rồi nói:

- Thực ra trong nhà tôi còn phòng trống, tôi cũng ở một mình, nếu cậu không ngại có thể ở. Tôi lại hay đi công tác, nhà cửa cũng cần có một người trông coi dọn dẹp...

- Cậu chắc không? Không vấn đề gì đúng không? – Quý vội vã hỏi lại khi thang máy vừa lên đến tầng 11.

- Ủ! – Phong trả lời chắc nịch.

- Vậy tốt quá! Cảm ơn cậu trước nha.

Quý vui vẻ cười hồ hồ bước ra khỏi thang máy, nhưng khi vừa lắc mông đi được vài bước thì sực nhớ ra còn chưa hỏi địa chỉ nhà, phương thức liên lạc với vị đồng nghiệp áo đen tốt bụng cũng quên mất rồi. Thôi thì đành để ngày mai hỏi vậy, ngày mai chắc sẽ gặp cậu ấy thôi.

Bởi vì tâm tình tốt nên làm việc cũng vô cùng hiệu quả, báo cáo cũng làm vèo vèo, số liệu cũng thấy thật đẹp mắt! Nhìn đến cái cặp đang treo lủng lẳng cạnh bàn, lại nhớ đến hộp băng dán cá nhân vẫn chưa đưa cho Phong, Quý chép miệng một cái, dù sao cũng sắp ở cùng rồi, đưa hay không cũng không có gì quan trọng. Buổi trưa ăn cơm cũng rất ngon, chà, hình như dạo này đầu bếp nấu lên tay rồi thì phải. Gan lợn ngày hôm nay ăn chẳng hề đắng đắng như mọi khi chút nào.

Buổi sáng hôm nay Quý dậy thật sớm. Vì sao ư? Đương nhiên là vì kích động rồi, chuyện tốt đẹp lớn lao hôm qua đã khiến cậu ăn vô cùng ngon, nhưng mà tâm tình lại vô cùng bồn chồn, đã mấy năm rồi, kể từ khi tốt nghiệp đại học cậu không ở chung cùng người khác. Đồ đạc cũng đã sớm đóng gói gọn gàng để chuẩn bị chuyển nhà. Kỳ thực cả đêm qua Quý đã nghĩ ngợi đến chuyện đưa tiền cho Phong như nào cho hợp lý, nếu phòng nhà người ta quá rộng thì sao? Hoặc nếu quá chật thì sao? Đóng góp tiền ăn như nào mới có thể không làm mất lòng bạn cùng phòng mà mình thì lại thoải mái. Phải nói rõ ràng chuyện này mới được.

Như thường lệ của nhiều nhiều ngày trước, Quý đến nơi đợi thang máy thì Phong cũng đang đứng ở đó, thật trùng hợp – Quý cười sung sướng trong lòng. Đứng sát lại gần Phong, Quý thì thầm nho nhỏ:

- Hôm qua quên mất chưa xin số điện thoại của cậu! Đọc số của cậu cho tôi đi, có gì thay đổi còn báo trước được.

- Thay đổi cái gì?

- Biết đâu tôi lại tìm được phòng trọ khác thì sao. Không phải làm phiền cậu nữa. Từ giờ đến cuối tháng còn 5 ngày nữa cơ mà.

Phong hơi nhú mi, tại sao Quý lại cảm thấy lạnh lạnh nhỉ, rõ ràng dự báo thời tiết nói ngày hôm nay nắng nóng mà. Buổi sáng ra khỏi nhà cũng nắng võ dờ ra còn gì.

- Ngày mai cuối tuần, tôi và cậu cùng chuyển đồ luôn đi!

Cái nhìn lạnh te tái của Phong làm Quý tự động gật đầu mà chưa có lệnh của não bộ. Bản thân cậu cũng không hiểu tại sao mình lại cứng họng như vậy. Hình như là bị bệnh rồi.

- Địa chỉ hiện tại của cậu là ở đâu?
- Số nhà 16 đường G.
- Thang máy đến rồi.

Hai người cũng không nói gì thêm nữa, tại sao bạn Quý lại dâng lên trong lòng một dự cảm không nói thành lời. Chẳng lẽ do sáng nay ăn mì tôm không cho trứng vào sao? (suy nghĩ: hóa ra ăn sáng sẽ ảnh hưởng đến xúc cảm của bản thân). Hơn nữa sao bản thân lại cứ thấy lạnh lạnh nhĩ, có lẽ nào quạt gió trong thang máy hôm nay thổi hơi mạnh không? Phải báo lên phòng cơ điện mới được.

3. Khả Dương - Chương 3

Sáng thứ 7, Quý rất có tinh thần trách nhiệm dậy sớm dọn dẹp lại đồ đạc, cũng chẳng cần thận lên xe máy. Tính cả xe máy của Phong nữa thì chỉ chuyển 2 lượt là hết đồ, căn bản đồ đạc của cậu cũng không tính là nhiều đi. Nếu có nhiều thì chỉ là do không nỡ vứt đi mà thôi. Tỉ như mấy cái áo đồng phục lúc còn đi làm thêm này, mấy cái đồ khuyến mại nhỏ nhỏ xinh xinh lúc đi mua hàng này, truyện tranh, truyện dài, vân vân và vân vân những thứ khác không tên mà cũng chất đầy hai thùng các tông lớn. Quý cảm thấy thật kỳ diệu khi mà mình có thể bày hết hai thùng đồ như vậy trong nhà, cậu bắt đầu bội phục bản thân nhiều rồi đấy.

Nhìn lên đồng hồ, vẫn còn sớm, hàng xóm còn chưa dậy, lạch xạch chạy ra ngoài mở khóa cổng của xóm trọ, cậu nghĩ nếu như Phong đến thì có thể trực tiếp vào xóm rồi, ngày hôm qua vẫn chưa xin số điện thoại của cậu ấy. Còn đang mần mê khóa cổng nghĩ ngợi lung tung thì có một chiếc xe đen 4 bánh đồ ạch trước mặt. Đang định lên tiếng mắng người nào đồ xe vô duyên thế thì dừng lại vì nhìn thấy người bước xuống từ xe nọ. Dụi mắt một cái, Quý ngẩn ngơ, có phải cậu gặp được quý nhân rồi hay không? Cho đến khi người vừa bước xuống từ chiếc xe kia cất lời thì Quý mới tỉnh mộng:

- Đã thu xếp đồ đạc chưa?

Gật đầu.

- Vậy ăn sáng chưa?

Tiếp tục gật đầu ngoan ngoãn.

- Vậy đã nói với chủ nhà một tiếng chưa?

Lại gật đầu.

- Ừm, vậy chuyển đồ lên xe thôi!

Bạn Quý vẫn chưa thật sự tỉnh mộng, bởi vì bạn biết cái xe đen đang đỗ trước cổng kia là hàng nhập khẩu nguyên chiếc từ nước ngoài, bạn cũng biết thuế nhập khẩu dành cho xe ô tô hiện nay là 300%, hơn nữa, nhãn hiệu trên xe kia... bạn Quý thật sự rất rất muốn xui. Mơ mơ hồ hồ cho đến khi yên vị ngồi ngoan ngoãn trong xe, Quý mới mở miệng hỏi:

- Phong này, nếu đồ của tôi làm xước sơn xe thì sao???
- Không cần lo, đồ rẻ tiền ấy mà! – Phong tùy tiện đáp. (=3=)

Sao Quý cảm thấy lạnh thế nhĩ. Hình như điều hòa trong xe bật hơi thấp thì phải.

- Sao cậu lại chọn xe này... - Quý thương cảm, rất đắt tiền nha, mua xe phải suy nghĩ đến tình hình kinh tế nước nhà chứ? Xe sản xuất trong nước cũng rất được mà.

Nhưng bạn Phong lại hiểu sai câu hỏi ấy, lại tùy tiện đáp:

- Tôi nghĩ hôm nay chuyển nhà, có nhiều đồ, chọn xe này là phù hợp.

Quý giật giật khoe miệng. Đây là cái thể loại bất công gì đây? Xe đẹp như vậy chỉ để chuyển đồ là sao??? Có bán hết nội tạng trong người đi cũng chưa chắc mua được một đôi bánh xe đó nhé. Khoan đã! Não bộ Quý đột nhiên lóe sáng, cái gì mà chuyển nhà, chọn xe... ý là nếu không chuyển nhà cậu ta sẽ đi xe khác sao. Đông lạnh chính là cảm giác của Quý lúc này. Cậu lấp bắp mở miệng:

- Hình như điều hòa bật hơi thấp thì phải.

Phong kiểm tra một chút rồi điều khiển nhiệt độ cao lên.

- Khá hơn chưa?

- Ừ, tốt hơn rồi. Nhà cậu ở đâu thế?

- Khu đô thị A.

C-rắc... có cái gì đó vừa nứt thì phải. Quý thật sự muốn hét lên, đây là cái loại người gì đây??? Ở cái thành phố người thừa đất thiếu, tắc đất tắc vàng này mà lại có nhà trong khu đô thị A. Đó là khu đô thị cao cấp đó, một mét vuông đất là giá trên trời, rất cao, nhìn rất chói mắt! Quý có cảm giác, mình bị tổn thọ một cách mạnh mẽ, quyết không hỏi thêm gì nữa, nếu không nhất định sẽ đau tim mà chết cho mà xem. Rất cục cậu có phúc đức gì mà quen được quý nhân to như vậy.

Đường vào khu đô thị A rất sạch, cũng rất nhiều cây xanh, khoảng 1km lại có một chốt bảo vệ, một vắn đề hình thành trong đầu Quý – tiền thuê nhà. Cậu là một nhân viên bên kinh tế, tuy thuộc mảng nhân sự nhưng giá cả thị trường thì không thể không rành rọt. Đương nhiên cậu biết giá thuê một mét vuông nhà mặt đường, hoặc nhà trong ngõ ở đây là bao nhiêu tiền. Nếu bán một quả thận có thể ở được một hai tháng. Tuy nhiên cậu còn chưa muốn bán thận đâu. (\$_\$_)

Mãi suy nghĩ liên miên mà xe đỗ lại rồi Quý mới ngừng nghĩ ngợi. Là ga ra sao – Quý tự hỏi, bao nhiêu người ở đây mà nhiều xe vậy, tận 5 xe. Toàn xe đẹp nữa chứ. Phong gọi cậu xuống xe phân phó:

- Phòng ngủ của cậu đã có đầy đủ rồi, nhà bếp cũng không thiếu gì hết, quần áo và vật dụng cần thiết thì chuyển vào, còn không thì để ở đây. – Chỉ sang cánh cửa bên trong gara, chắc là nhà kho.

Sau một hồi suy suy tính tính, những đồ đạc nên mang vào chỉ có 2 thùng các tông, còn lại để hết ở kho. Bước ra khỏi gara, nhìn toàn cảnh ngôi nhà một chút, Quý cảm thán cho sự nghiệp kiến trúc sư nước nhà, ngày càng đẹp mắt! Chả bù cho mấy ngôi nhà “rẻ tiền” bên ngoài cả! Cửa mở cũng là mặt khẩu, hoàn toàn tự động, đúng là tiền nào của nấy mà.

Vào đến trong phòng khách, nhìn đến trang trí trong nhà, Quý không khỏi cảm thán, thật đúng là... muốn cào cho cái sô pha kia vài nhát quá, hận không thể đập thử cái ly thủy tinh kia xuống đất xem hàng cao cấp thì có vỡ như hàng rẻ tiền hay không, muốn vẽ bậy lên tường cho bổ tức nữa – đúng là cái bọn có tiền! (=..=)

Nhớ đến mấy cái xe trong ga ra, Quý chợt hỏi:

- Có mấy người ở trong nhà này vậy?

- Có mình tôi, bây giờ là cậu nữa! – Phong rót nước đưa cho cậu – Sao lại hỏi thế?

Suy tư... ngẫm nghĩ...

- Đừng có bầu với tôi là mấy cái xe chết tiền trong ga ra kia là của cậu hết đấy nhé!

- Ừm, sao thế?

Hóa đá – ing... \$_\$_ ngẫm nghĩ một hồi mới thốt ra một câu:

- Có nhất thiết phải mua nhiều như vậy không?

- Tôi chỉ mua có 2 cái thôi, còn lại là các anh trong nhà tặng.

Quý có một suy nghĩ như thế này – hãy để tôi tỉnh lại đi, tôi không muốn tiếp tục ác mộng này nữa.

- Tôi dẫn cậu lên phòng nhé!

- Khoan..... – Quý bỗng bật tốt người dậy.

- Sao thế?

- Chúng ta cần nói chuyện về vấn đề thuê phòng. Dù sao tôi cũng phải thuê nhà, không phải chỗ này thì cũng là chỗ khác, mặc dù đây là nhà của cậu nhưng không phải vì chúng ta là bạn bè mà lợi dụng cậu được!

- Bạn Quý đang xót tiền đứt ruột nhưng vẫn cố gắng khẳng khái nói chuyện – Hơn nữa, chúng ta đã là người ở cùng một nhà, cho đến lúc cậu lấy vợ tôi sẽ chuyển ra ngoài. Nên chúng ta sẽ ăn chung 1 ngày ít nhất là 1 bữa, nên phải nói rõ ràng về tiền ăn và tiền ở mới được.

Phong nhìn người trước mặt nói đến cả tai, cổ đều đỏ cả lên, rõ ràng là tâm không muốn nhưng vẫn mạnh miệng. Cậu đành cười gượng đáp trả:

- Vậy cậu muốn như thế nào thì sẽ là như thế ấy đi! Tôi không có ý kiến.

- Thực ra thì... tôi nghĩ, nhà của cậu đẹp như vậy, lại là nhà mới, nếu tính giá thuê nhà theo giá thị trường chắc chắn cái thân tôi không trả nổi... - Nói đến đây Quý dừng lại chột chột ngón tay...

- Vậy cậu làm gì đó coi như là bù vào tiền nhà là được.

- Vậy được không?

Phong cười gật đầu. Quý hưng phấn.

- Cậu yên tâm, cái gì tôi cũng biết làm!

- Vậy sao? Vậy thật tốt!

Hai người cứ như vậy bàn bạc xong xuôi chuyện tiền nong, thật ra là Quý nói còn Phong chỉ yên lặng lắng nghe, không phải đối cũng không đóng góp ý kiến gì, mọi việc để cho Quý mặc sức quyết định. Cuối cùng bạn Quý cũng hài lòng vỗ mông lên phòng của mình, cuộc sống mỹ mãn, công việc mỹ mãn, vàng... mọi thứ đều vô cùng mỹ mãn.

Cùng nhà với nhau một thời gian, Quý phát hiện ra Phong có một tật rất xấu, điều này khiến cậu thật sự phiền lòng, phiền lòng lắm lắm ạ. Đại khái là thế này, bạn Phong có thói quen buổi sáng dậy tập thể dục sau đó tắm gội sạch sẽ đi đến nhà bếp ăn sáng. Nhưng mà trước khi đến nhà bếp ăn sáng thì bạn Phong còn lượn lờ vài vòng trong phòng khách, tỉ như lấy cái này, lấy cái kia, hay vô tình vào nhà bếp uống nước. Mọi người hỏi: thế bạn Quý bắt nạt cái gì? Vâng, bạn Phong rất chi là vô tư ạ, tắm xong chỉ mặc quần đùi lượn lờ trong nhà. Nhìn thấy cảnh xuân vô hạn trước mắt, này là cái cổ dài này, yết hầu mạnh mẽ này, bờ vai rộng này, ngực nở nang, bụng 6 múi, làn da màu đồng chắc khỏe. Sau đó bạn Quý không tự chủ được vạch cổ áo nhìn xuống người mình, lại sau đó bạn Quý âm thầm mong ước được cào vào cái người kia vài phát cho bõ tức, rõ ràng là ăn uống như nhau, vậy tại sao cơ thể lại khác nhau đến một trời một vực như vậy.

Nhưng chuyện khó lường hơn còn ở phía sau, dần dần, ngày nào cũng nhìn thấy cảnh đẹp trước mắt thành quen, thì thoáng còn không nhận được mà nuốt nước miếng đánh ực một cái, vô cùng không hiểu tại sao cứ mỗi lần nhìn thấy người ta như vậy lại cảm thấy nước miếng chảy ra nhiều hơn là sao nữa.

Vào một ngày đẹp trời, cuối tuần rảnh rỗi, nắng đẹp chan hòa, sau một hồi lau chùi quét dọn rửa xe đến một chút hơi, bạn Quý cũng có vinh dự được nghỉ ngơi. Bạn cùng nhà hôm nay đi làm tăng ca, hình như công ty lại sắp tung ra sản phẩm mới gì đó, đồng chí Phong lại sắp được thưởng một khoản to bự cho mà xem.

Nằm ườn ra ghế xem ti vi, cảm thán một câu ngàn lần như cũ: màn hình LCD đúng là LCD mà! Điện thoại di động vang lên bài hát buồn như chảy cấn của Tuấn Hưng, nhìn tên người gọi, Quý ưỡ ể đáp lời:

- Ôi!

- Mệt à?

- Bình thường. Không mệt cũng không khỏe!

- Muốn đi bơi không?

Vừa nghe thấy bơi là hai mắt sáng lên. Trời nóng thế này, vận động bơi lội chính là ứng cử viên số 1.

- Có.....

- Vậy chuẩn bị đi. Lát nữa tôi về qua nhà rồi cùng đi.

- Ừ!

Bao nhiêu mệt mỗi trong ngày theo gió bay đi hết sạch. Mặc dù Quý bơi không giỏi, cơ mà vẫn là biết bơi đi. Tâm tình tốt, làm cái gì cũng nhanh!

Bể bơi của nhà giàu đúng là khác với của thường dân nha, mặc dù là cuối tuần nhưng vẫn là vô cùng thoải mái, mọi người không phải chen chúc trong hồ. Hai người cùng vào thay đồ. Nói đến việc quần bơi, bạn Quý quả thực vẫn là ái ngại với việc mặc một chiếc quần nhỏ xíu lượn lờ trước mặt bàn dân thiên hạ thế nên quần bơi của bạn là quần đùi ca rô, dễ thương và vô cùng kín đáo!

Phong đã thay đồ xong đứng bên ngoài chờ cậu, Quý rửa thầm một tiếng trong lòng – đúng là cái đồ khoe mẽ! Trước toàn bộ các chị em có chồng cũng như chưa có chồng mà dám mặc thế kia à? Quý thật sự khó chịu khi đồng loạt chị em nhìn người bạn của cậu cứ như nhìn vật thể lạ, lại oán thầm trong lòng – chưa nhìn thấy người đẹp bao giờ à, nhìn như vậy không sợ con mắt rớt ra ngoài à...

- Phong à...

- Sao thế?

- Đau bụng quá!

- Là lạnh bụng à?

- Ừ!

- Vậy hôm nay không bơi nữa! Về nhà cho thoải mái!

- Ừ.

Quý rất vui mừng nhìn thấy các chị em đỏ mắt tiếc nuối nhìn theo. Cậu tự nhủ trong lòng, phải khuyên bảo Phong nên tránh xa mấy chỗ như này mới được.

Gần đây Quý cảm thấy bản thân mình rất chi là không ổn, tình hình là dạo này cậu còn hay bị mộng xuân thì phải. Nhưng đau đầu nhất là đối tượng cậu đem ra tự an ủi lại là cái con người ngày ngày sáng sủa chói trăn lượn lờ như trên người cậu. Hơn nữa tại sao mỗi lần mộng xong cảm giác mộng mình lại bị hụt hẫng nhỉ? Khóc không ra nước mắt, tối hôm nay phải lên mạng tìm thánh nữ Maria Ozawa mới được. Chỉ có nàng ấy mới có thể cứu rỗi linh hồn cô đơn và đáng thương này của cậu.

Sau khi ăn cơm tối xong, Quý chạy tót về phòng, mở mở ám ám khóa cửa lại, sau đó lên web H tìm nguồn cảm hứng, trong lòng gào thét một câu – thánh nữ ơi, ta không thể sống nếu thiếu nàng.

Cơ mà bạn Quý đã phát hiện nguy cơ mang tính nguy hiểm rất cao, xem clip đã làm nhòe hay chưa bị làm nhòe đều không thể khiến cậu bé của Quý đứng lên được. Cậu cảm thấy mình toi rồi, vô phương cứu chữa rồi. Nhìn thấy 1 clip hình ảnh là 1 lớp học, chép miệng một cái, thử xem kiểu ngây thơ xem nó có khác hơn không. Nhưng Quý đã sai lầm nghiêm trọng rồi, và như bà con nhà mình thường nói, sai lầm nối tiếp sai lầm. Cái clip mà cậu vừa nhấn chuột vào xem kia thuộc thể loại GV – tức là nam x nam đó ạ. Đáng lẽ ra là phải click back ngay lập tức, nhưng mà cậu còn chần chừ... còn tò mò... há hốc miệng xem hết cái video. Đau lòng thay, cậu em nhỏ lại có phản ứng mãnh liệt... bạn Quý – khóc không ra nước mắt!

Sau khi phát hiện ra “những biểu hiện kỳ lạ” của mình, Quý tận lực tránh xa những lúc Phong sexy đi lại trong nhà. Nhưng cậu phát hiện “bệnh” của mình đã kỳ quái đến mức, bạn Phong không có sexy mà cũng khiến cậu nuốt nước miếng ừng ực rồi.

Kết luận đưa ra cho bạn Quý chỉ có 1 chữ: thăm!

Thăm thứ nhất: đối với các em gái chân dài ngực bự không có phản ứng sinh lý cần thiết!

Thăm thứ hai: đối với bạn cùng phòng đẹp dai lại có phản ứng sinh lý không cần thiết!

Tái kết luận: không còn gì để kết luận nữa!

Thế nhưng vẫn phải cố gắng làm ra vẻ tự nhiên với Phong, hơn nữa, Phong cũng luôn luôn bận rộn mà chẳng hề phát hiện những biểu hiện bất thường của Quý! Tỉ như hai người đang ngồi xem TV, Phong cảm thấy nóng một chút, vô tư cởi áo xoạt một phát, hại bạn Quý nhìn muốn rớt tròng mắt ra luôn!

Quốc khánh, toàn công ty được nghỉ, Quý cũng nằm ườn ở nhà lên mạng xem phim. Vì nằm trong phòng chán quá nên quyết định đi ròm xem Phong đang làm gì. Thấy có người thập thò ngoài cửa, Phong cười gọi Quý vào:

- Chuyện gì thế? Hôm nay không ngủ nướng sao?

Nằm bò ra giường của Phong, nhìn cậu chăm chú vào công việc:

- Hôm nay là ngày nghỉ mà cũng làm việc là sao?

- Ủ, công việc gần đây rất bận mà.

Chán nản nhìn người trước mắt cứ dán mắt vào màn hình máy tính, Quý chu mỏ hờn dỗi hỏi:

- Sao lúc nào cậu cũng bận thế nhỉ?

- Cũng không hẳn mà! Gần đây không có thời gian đưa cậu đi loanh quanh được. Xin lỗi nhé!

- Cũng không có gì.

Quý thôi không lăm nhăm nữa mà đến bên kệ sách tóm bừa mấy quyển tạp chí của Phong mang về đọc. Toàn tạp chí công nghệ thông tin, rồi thì tiếng anh, tiếng nhật, cậu tự hỏi, đọc cái quái này thì có ích lợi gì cơ chứ!

Lật giấy xòen xoẹt, cái gì mà phần mềm X, ổ cứng Y, máy tính Z... toàn những ngôn ngữ của dân lập trình, cũng là chữ cái latin, nhưng ghép lại với nhau như thế này không phải ai cũng hiểu. Đang tính đi nấu cơm thì đá vào một quyển tạp chí làm nó mở ra, hình chụp người bên trong bài viết làm cậu chú ý. Đây chẳng phải là đồng nghiệp áo đen nhà cậu hay sao. Tò mò cầm lên đọc, mới chỉ đọc xong cái tit của bài báo thôi Quý đã muốn khóc rồi: “Trần Duy Phong – giám đốc kỹ thuật công ty C, điểm sáng tài năng tin học trẻ”.

Vậy hóa ra cái người ngày ngày đi làm cùng cậu, ăn cơm cùng cậu kia là giám đốc kỹ thuật nổi tiếng chưa nổi hình trong công ty đó ư??? Cái người gây sóng gió ầm ĩ một thời gian trên diễn đàn đó ư? Sau đó diễn đàn rất nhanh bị sập... bàn dân thiên hạ không có chỗ kêu than... rất có thể là sản phẩm của giám đốc kỹ thuật đó sao!

Dám lừa Quý đến tận bây giờ!

Hùng hùng hổ hổ chạy sang thư phòng của Phong, Quý đập tét một cái quyển tạp chí xuống bàn rồi đầy dửng mánh hỏi Phong:

- Cái này là cái gì?

- Tạp chí công nghệ thông tin số 276 ra ngày hôm qua.

- Tôi hỏi là hỏi cái bài viết trong này đây này!

- Có gì bất mãn sao? – Giọng Phong vẫn không có gì thay đổi.

- Đương nhiên, ông đây đang bắt măn ngập trời đây!
- Hửm?
- Cậu dám dấu tôi chuyện cậu là giám đốc bộ phận kỹ thuật!
- Sai! Là cậu không hỏi. Tôi cũng không nói dối, tôi vốn làm ở bộ phận kỹ thuật.
- Ồ...
- Còn gì thắc mắc?
- Hết rồi!
- Vậy đi nấu cơm đi!
- Ừ.

Quý lấy tốc độ nhanh nhất lướt đi khỏi thư phòng của Phong, tại sao vừa rồi cậu lại có một cái ý nghĩ điên rồ như thế nhỉ? Tại sao cậu lại cảm thấy vui vẻ nhỉ... tại vì cậu nhớ đến cái bài đăng rất lâu trên diễn đàn kia khiến cậu cười không khép hàm lại được là vì cái gì. Ngay cả buổi tối nấu cơm cũng ngây ngô cười như vớ được vàng vậy.

Với việc “ngầm” phát hiện Phong là đồng tính Quý bắt đầu ngấm ngấm thưởng thức thân thể ai đó trong nhà. Cảnh đẹp ý vui, sáng nào cũng vô cùng thỏa mãn nhìn người nào đó lượn lờ trong nhà.

Nhưng chuyện phát sinh cũng rất nhanh xảy ra, bạn Quý bắt đầu có voi đòi tiên rồi. Nhìn thôi chưa đủ, còn muốn sờ mó gặm cắn nữa là sao? Kết luận đưa ra: hết thuốc chữa rồi!

Gần đây Quý để ý thấy Phong đang quen biết một ai đó, bản thân cậu cũng không chắc chắn lắm, vì có lần vô tình thấy điện thoại kêu thì cậu nghe hộ, là một giọng nam trẻ tuổi vang lên. Đã vậy, người đó khi nghe thấy giọng cậu thì phát cuồng lên, hỏi hết chuyện này đến chuyện kia... Khi Phong ra nghe thì xưng anh anh em em ngọt xớt.

Bạn Quý cảm thấy mình bị chọc tức rồi! Mình bị bơ rồi... =..=

Mấy ngày gần đây tần suất gọi điện của cậu trai kia hình như tăng lên thì phải, Phong vẫn là một bộ dáng kiên nhẫn nghe, nói chuyện, giải thích. Không phải Quý muốn nghe lên gì đâu, tại Phong cứ bô bô nói chuyện khiến cậu không thể không nghe đấy chứ!

Tâm trạng dạo này quả là tồi tệ, đầu óc lại bắt đầu suy nghĩ lung tung. Ai bảo gần đây Phong cứ ra ngoài ăn tối suốt, có hôm còn đi overnight luôn.

Tồi tệ nhất là cho đến hôm nay, hai người còn đang ngồi ăn cơm, Quý còn đang thao thao bất tuyệt về chuyện chơi game cùng mỹ nữ vui như thế nào, thì điện thoại của Phong reo, chẳng biết người ta gọi đến nói những gì mà con người kia mặc kệ Quý đang xụ mặt xuống trong nhà bếp vợ lấy chùm chìa khóa xe rồi biến thẳng.

Tâm trạng Quý: tồi tệ đến cực điểm!

Ngồi một mình, cậu lằm bằm: đi luôn đi, đừng có về nữa... nhìn cái mặt là muốn đập phát chết luôn!

Buổi tối, Quý quyết định không thêm chơi game nữa, xem AV, mặc dù biết là sẽ chả có tí phản ứng nào đâu, cơ mà chả hiểu sao cứ muốn xem cho bõ tức. Ai đời ngồi xem AV mà miệng nhai bỏng ngô rau rầu là thế nào... Rất không ổn nữa là Quý không chú ý đến em gái ngực bự mà lại cứ chú ý đến cái thứ thô to đang tấn công em gái là sao! Tắt vội tắt vàng máy tính, rồi cứ thế lượn như hồn ma xuống dưới nhà. Cũng chẳng thèm bật điện, cậu ngồi đó thần thờ suy nghĩ...

Hình như chỉ có mình Quý ngu ngốc sa vào cái thứ tình cảm không nên có này.

Hình như chỉ có mình cậu quan tâm đến đối phương ra sao...

Hình như cậu đã tự mình đa tình rồi...

Ngửa mặt lên nhìn trần nhà, nghĩ về Phong, chắc người này phải được cậu ấy quan tâm lắm, phải yêu lắm mới có thể bỏ mặc mọi thứ mà quan tâm đến cậu ấy như vậy! Nhìn mấy chai rượu trang trí trong phòng khách, Quý nảy ra một ý tưởng vô cùng hoành tráng đó là mượn rượu giải sầu. Cậu muốn thử cái cảm giác say rượu giống như trong phim xem nó là như thế nào. Từ thuở cha sinh mẹ đẻ đến giờ chưa từng biết cái gì gọi là say rượu. Căn bản là làm gì có điều kiện mà chè chén, đi làm lại làm cùng phòng với toàn các chị em, liên hoan chè chén cũng hạn chế, chưa từng biết thế nào là quá chén bao giờ.

4. Khả Dương - Chương 4

Nhìn một loạt các chai rượu trong tủ kính, sau đó lại đọc tên từng loại một, Absolut Vodka, Hennessy, Johnnie Walker Gold Label, Chivas, Moet Chandon, Remy martin, Martell L'Or, Cardhu, Bacardi, Swing... Nổi hứng lôi tất cả xuống, hôm nay quyết định chơi sang một lần. Dù sao cũng không phải rượu của mình, dù sao cũng không nên để Phong biết mình tự tiện uống rượu của người ta. Mặc dù chỉ là đồ trang trí thôi nhưng mà chắc là cũng không phải đồ rẻ tiền đâu. Thế nên Quý quyết định thử mỗi loại một tí, uống xong sẽ cất đi, như vậy chắc chắn Phong sẽ không biết đâu.

...

Thế là nửa đêm, một mối lê xác về đến nhà, đập vào mắt Phong là cảnh như thế này, Quý nằm ườn ra giữa nền nhà miệng lẩm nhẩm cái gì đó. Trên bàn là tất tần tật những chai rượu mà hai anh trai tặng... Cậu vội vã đỡ Quý lên, vỗ vỗ vào mặt cậu, Quý mơ màng líu lười nói:

- Tô.. tô... tô... buồn...n nôn...

Không kịp suy nghĩ gì nhiều, Phong bế thẳng Quý vào nhà vệ sinh cho cậu ậm ọe cả nửa tiếng đồng hồ, sau đó thì mọi thứ im thin thít. Lo lắng chạy vào xem, Phong không biết nên cười hay nên khóc, Quý đang run rẩy cởi áo của mình, chẳng hiểu cậu đang nghĩ gì nữa. Có lẽ vì uống lẫn lộn rượu vào nên toàn thân Quý nổi lên một tầng ửng đỏ nhàn nhạt. Mọi cũng vì thế mà hồng hồng. Phong gỡ tay cậu ra, lại đổ dành cho cậu uống một ly sữa tươi sau đó mặc kệ cậu khua khoắng tay chân loạn xạ, trong miệng lẩm bẩm cái gì đó, Phong vẫn bế Quý về phòng.

Lắc đầu nhìn cảnh đẹp trước mắt, Phong cố gắng kiềm chế tay chân mình ngoan ngoãn lau mặt cho Quý. Đột nhiên không biết Quý lấy sức ở đâu ngồi bật dậy nhìn chằm chằm người trước mặt, miệng lưỡi cũng trơn tru hỏi chuyện:

- Nói cho tôi biết có phải cậu thích đàn ông không?

- Có chuyện gì sao?

- Bỏ ngay cái kiểu hỏi lại tôi đi nhé! Trả lời mau!

- Ừ, là tôi thích đàn ông.

Quý trầm tư một lát, sau đó lại hỏi:

- Vậy tôi có phải là đàn ông không?

Phong phì cười, nhưng vẫn trả lời:

- Cậu là một bậc hảo hán đại trượng phu đội trời đạp đất.

Quý lại suy tư, tại sao cái câu này cậu nghe quen quen nhỉ! Nhưng vẫn không ngăn được cái miệng mình nói tiếp.

- Cậu thích đàn ông, tôi cũng là đàn ông! Vậy sao cậu không thích tôi. Lại đi thích cái kẻ nào đó – nói đến đây chẳng hiểu sao nước mắt ở đâu lại trào ra – rõ ràng là tôi ở ngay cạnh cậu cơ mà, tôi còn biết nấu cơm,

dọn dẹp nhà cửa, tôi còn rất ngoan ngoãn nữa! Vậy sao cậu lại đi thích cái kẻ suốt ngày hạch sách cậu... suốt ngày bắt cậu đi làm cái này cái nọ...

- Ghen à?

- Ừ! Ghen chết đi được... TT^TT

- Vậy thích tôi không?

- Thích! – vẫn khóc.

- Vậy phải chịu trách nhiệm với tôi được không?

- Ừ!

- Là cậu say rượu loạn tính, nhớ phải chịu trách nhiệm.

Sau đó Quý cảm thấy môi thật ướt, cả người còn nóng hơn cả lúc nãy, nhưng lại có cái gì đó thật mát dán lên người cậu. Sau đó lại thật nóng, cả người như có ai đó châm lửa đốt lên, thật khó chịu. “Em trai” cũng rất khó chịu, nhưng ngay lập tức lại được xoa dịu, rất thoải mái, xúc cảm từ dưới truyền lên cũng rất dễ chịu, cơ thể như không còn nghe lời của trí não nữa... buông thả. Sau đó của sau đó cậu lại cảm thấy nóng thật mát, sau sau đó lại thật nóng, thật khó chịu... Cơ thể nửa như bị giày vò, nửa như được yêu thương, đau đớn và khoái cảm, mọi cảm xúc đan xen lẫn lộn, Quý có cảm giác mình đang trôi trên biển lớn, đôi lúc sẽ thấy thật dập dềnh, thật sáng khoái. Nhưng có lúc sẽ có những con sóng lớn khiến cậu va phải đá ngầm, đau... nhưng rất nhiều cảm xúc...

==;;=

Mở mắt tỉnh dậy, trong đầu Quý là suy nghĩ – hôm nay cuối tuần, được ngủ nướng rồi. Cựa mình tìm một tư thế ngủ thoải mái hơn, hình như hôm qua uống nhiều rượu, đầu vẫn còn hơi ong ong. Rượu quả là thứ không nên đụng vào mà, nhất là mấy cái loại để trang trí cho đẹp mắt. Vừa mới xoay người một cái, toàn bộ cơ thể lên tiếng phản ứng, chỗ nào cũng thấy rã rời, đau từ trung ương đến địa phương, cái mông chính là địa phương chịu đau đớn nhiều nhất.

Một bàn tay ôm ngang hông cậu kéo cậu vào sát lồng ngực của một – ai – đó. Lồng ngực rất quen, xúc cảm từ bàn tay cũng rất quen, màu da cũng rất quen, ngửa mặt lên nhìn, khuôn mặt cũng không hề xa lạ. Quý run run nhìn vào trong chăn một chút – xin mạn phép không miêu tả. Trong đầu Quý bắt đầu tua lại toàn bộ quá trình bắt đầu uống rượu của mình, cho đến khi bị ăn đến không còn mảnh xương. Trong đầu hiện lên một vài suy nghĩ như này:

Thứ nhất: Say rượu loạn tính rồi.

Thứ hai: Đêm qua xúc cảm cũng không tồi.

Thứ ba: Cái mông đau quá đi.

Thứ tư: Mình là kẻ thứ ba phá hoại hạnh phúc của người khác!

Thứ năm: Chuyện tối qua thật sự quá mất mặt!

Kết luận đưa ra: Có nên bỏ của chạy lấy người không nhỉ?

Đang đắm chìm với dòng suy tư của mình thì giọng gái ngủ của Phong vang lên:

- Tỉnh rồi sao?

- Ừ! – Máu trong người bắt đầu dồn lên mặt.

- Từ nay không được phép uống rượu nữa.

- Ừ! – Máu mắt đầu dồn đến tai.

- Đói không? Muốn ăn gì không?

Quý bỗng ngồi bật dậy:

- Tôi... tôi... tôi nghĩ là, tôi nghĩ... tôi rất xin lỗi cậu chuyện hôm qua. Tôi biết cậu đã có người yêu rồi nhưng vẫn còn cố tình làm ra chuyện như vậy. Tôi, tôi sẽ chuyển đi, tôi sẽ không nói chuyện này cho ai biết...

Nhìn thấy khuôn mặt hồng hồng trước mắt, có lẽ vì xấu hổ mà tai cùn đỏ hết lên, cả cái cổ cũng đỏ, những dấu hôn ngày hôm qua cũng theo đó mà đỏ lên, Phong nuốt nước miếng ực một cái rồi kéo Quý nằm xuống bên cạnh mình. Giọng nói khàn khàn phả vào tai Quý:

- Đó là em trai anh. Nó mới về nước, bố mẹ không có ở Việt Nam nên bảo anh chăm sóc nó. Mấy hôm vừa rồi nó cãi nhau với người yêu, hôm qua lại bị đau dạ dày, không có người chăm sóc nên anh mới phải đi. Không phải người yêu. Người yêu anh đang ở đây.

Hình như đây là câu nói dài nhất mà Phong nói với Quý kể từ lúc biết nhau đến giờ thì phải.

- Quý!

- Gì cơ? – Quý giật mình khi có người cứ găm găm tai mình như vậy. Đàn ông chính là loại sinh vật rất không có nhân tính nhất vào buổi sáng...

- Em phải chịu trách nhiệm.

- Vậy... vậy ... tôi... em... đi nấu bữa sáng.

- Từ từ đã. Anh chưa muốn ăn sáng. Chúng ta ăn cái khác đã...

Vì thế, chúng ta... quay mặt đi không nên nhìn!

Sau n ngày tháng lẫn lộn trên giường, à không ở cùng nhau, chung phòng chung giường, chung chăn, chung gối, ngày đẹp trời nọ Quý nằm ở giường chơi game, Phong ngồi đọc báo cáo của cấp dưới, Quý than vãn:

- Đạo này vợ của em chẳng chịu lên mạng gì cả.

- Ủ, đạo này anh bận lắm.

- Vậy à, anh lại nhận thêm hợp đồng gì à?

- Ủ, là một phần mềm cho ngân hàng, có nhiều chỗ rắc rối, lại liên quan đến tài chính nữa nên rất bận.

- Khoan đã! – Quý kêu lên, rồi lại tròn mắt nhìn Phong – Ý của anh là anh là Tiểu Ngọc đó á?

- Ủ, lúc đưa ra sản phẩm mới, bọn anh sẽ chơi thử tất cả các nhân vật trong game. Đây là 1 trong mấy cái acc của anh.

- Sao không nói em biết đây là anh?

- Cho em cảm giác làm ông xã một lần cũng không có gì quá đáng!

- Vậy tối nay cho em làm ông xã đi! – Mắt Quý sáng lên.

- Ủ, tối nay anh lên mạng chơi với em.

Quý: không còn gì để nói nữa.

Hai người ngày ngày sống cuộc sống êm đềm của hai vợ chồng, một ngày nọ, khi hai người cùng nhau đi thang máy, Quý chợt nhớ ra chuyện ngày trước, quay sang hỏi Phong:

- Sao ngày trước ngày nào anh cũng gặp được em thế?

- Ngày nào anh cũng đến trước giờ làm việc 30 phút.

- Hả? Vậy anh đứng ở đây tận 30 phút cơ á? – Quý tròn mắt.

- Không.

- Thế anh đứng đâu?

- Ngồi chờ em trong xe. Thấy em ở cửa tầng hầm thì anh sẽ đi.

Quý: cảm động – ing.

Buổi tối, sau khi đã thỏa mãn vận động xong, Quý sẽ thường kiểm chút đề tài để nói chuyện cùng Phong.

- Sao anh biết em chơi game mà chạy vào hẹn hò?

- ID diễn đàn nói xấu sếp của em là Rùa Rôm Rã.

Quý suy tư, cậu không tìm được logic giữa chơi game và diễn đàn nói xấu sếp. Nhìn cái mặt ngệt ra, trên trán viết mấy chữ “em không hiểu”, Phong tốt bụng nói thêm câu nữa:

- Anh học công nghệ thông tin.

Quý lại ngệt mặt ra.

- Thì sao?

- Trên diễn đàn, khi người ta nói xấu anh, thì em bảo vệ anh.

Quý: Chả nhớ gì.

- Vậy à, nhưng em nhớ diễn đàn đó anh làm sập mà? Mấy lại, em lên diễn đàn làm sao anh biết???

- Anh học CNTT ra đâu phải để làm cảnh!

- Vẫn không hiểu!

Phong ôm lấy Quý nhỏ giọng nói chuyện:

- Anh từ ID đó có thể truy ra địa chỉ IP của em, đối chiếu với sơ đồ máy tính trong công ty sẽ biết ngay. Sau đó anh nhìn qua lịch sử duyệt web của em thì thấy em chơi game.

- Ô... thế là hacker rồi!

- Gần như thế.

- Vậy anh có thể đột nhập vào máy tính của người khác á?

- Ừ.

- Vậy anh vào máy tính cá nhân của mỹ nhân phòng nhân sự bọn em lấy ảnh đi! Nghe nói có nhiều ảnh hot lắm.

Phong: -_-lll

Vì thế bạn Quý chẳng hiểu sao mình vừa mới bị ăn xong lại bị đê ra ăn tiếp. Thật tội nghiệp.

Ngày hôm sau, bạn Quý nhận được một email mới, mở ra là một loạt ảnh của mỹ nhân chân dài Hải Anh phòng nhân sự, nhưng rất đau lòng, đó là ảnh mỹ nhân tự sướng, không trang điểm, không chải chuốt! Thật sự đau lòng, thật sự muốn đập máy tính ra.

Lội ngược dòng lịch sử, nói một chút về bạn Phong.

Trần Duy Phong, vừa tốt nghiệp đại học về nước được bổ nhiệm làm giám đốc bộ phận kỹ thuật. Vốn là người ít nói, lại không thích náo nhiệt, thế nên Phong rất vinh dự được chị em bầu chọn là người đẹp lạnh lùng của công ty. Thực ra cậu cũng không quan tâm đến chuyện này, cho đến một ngày ông anh trai CEO yêu quý gửi cho cậu một đường link cộng thêm câu nói khuyến mại: “chú em, chúc mừng chú, bí mật của chú đã trở thành scandal huyền thoại của công ty”. Chú thích thêm, cái diễn đàn biến thái đó chính là do CEO rảnh rỗi sinh nông nổi lập ra để buồn buồn lôi ra đọc cho thoải mái đầu óc.

Phong nhìn lướt qua một lượt các bài viết liên quan đến mình, sau đó lại đọc cmt, bất chợt để ý đến nick Rùa Rôm Rã, cmt của cậu ấy vì nói giúp Phong mà bị mắng rất nhiều. Có lẽ vì vậy mà không thấy cậu lên

diễn đàn nữa. Bất chợt sinh tò mò về con người này, đọc hồ sơ của cậu mới biết cậu là trẻ mồ côi, vậy mà có thể xin việc ở công ty này, quả thật không dễ dàng. Sau đó lại tình cờ biết được cậu cũng chơi game, Phong dùng acc nữ có cấp bậc thấp nhất của mình kết hôn cùng cậu, nhưng có vẻ như con người thật thà ấy còn sợ bản thân Phong bị thiệt thòi mà từ chối. Thật ngốc nghếch, nhưng cũng rất đáng yêu.

Đến một ngày vô tình gặp cậu trong thang máy, bộ dáng bên ngoài thật sự khác rất nhiều so với hồ sơ. Nhu thuận hơn, cũng trẻ hơn, càng nhìn lại càng thấy thuận mắt, càng nhìn lại càng muốn nhìn nhiều hơn. Bắt đầu từ ngày đó Phong bắt đầu đi làm sớm hơn, một lòng muốn chờ Quý đến, mỗi ngày nhìn thấy bộ dáng của cậu, một chút thôi nhưng lại có cảm giác thỏa mãn từ tận đáy lòng. Thật muốn nắm cậu trong lòng bàn tay, muốn bù đắp cho cậu hơn 20 năm qua cô độc một mình với cuộc sống, một mình cậu, đã sống như thế nào. Muốn hiểu hết con người cậu, từng chút, từng chút một tiến tới tình yêu.

- hoàn-

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/vi-do-la-em-kha-duong>